

Jaime Balius Mir

Jaime Balius Mir (1904-1980) was een anarchist en journalist uit Catalonië, en één van de medeoprichters van de Vrienden van Durruti tijdens de [Spaanse Burgeroorlog en Revolutie](#).

Biografie

Jaime Balius werd in 1904 in Barcelona geboren in een burgerlijke familie. Hij behaalde zijn diploma en registreerde zich voor de medische faculteit. Door een zich langzaam ontwikkelende zenuwaandoening werd hij echter kreupel, en moest hij zich terugtrekken uit deze studie.

Balius werd een Catalaans nationalist, en werd aangetrokken door het opstandige nationalisme van colonel Macia. In 1922 sloot hij zich aan bij *Accio Catalana (Catalaanse Aktie)* en nam deel aan verschillende demonstraties. Twee jaar daarna ondertekende hij het Catalaanse Manifest van *Bandera Negra (Zwarte Vlag)*, en was Balius betrokken bij het "complot van Garraf" tegen koning Alfonso XIII, en in de voorbereidingen van een geheim Catalaans leger. Hij werd gevangengenomen en toen verbannen.

In Frankrijk raakte Balius gedesillusioneerd in Macia en de Catalaanse onafhankelijkheidsstrijd. Toen na de dictatuur van Primo de Rivera de Tweede Republiek werd uitgeroepen, keerde hij terug naar Barcelona. Daar sloot hij zich aan bij *Bloc Obrer i Camperol (BOC, vert, Blok van Arbeiders en Landarbeiders)*, maar was teleurgesteld door hun centralistische neigingen en hun collaborerende houding met de nationalistische kleine burgerij. Onder de indruk van de arbeidersopstand in Fígols in 1932, waarbij mijnwerkers en textielarbeiders het libertaire communisme verklaarde, werd Jaime Balius anarchist.

Journalistieke activiteiten

Dat jaar sloot hij zich aan bij de [Federación Anarquista Iberica](#) (FAI) en in 1939 bij de anarcho-syndicalistische [CNT](#), waarvan hij tot zijn dood lid bleef. Vanaf het begin van zijn lidmaatschap bij de FAI begon hij als journalist te werken voor '*Ideas, Ruta, Superacion*' en *Tiempos Nuevos*.

De werken van Jaime Balius werden in drie delen verzameld en gebundeld. In deze bundels verdedigde hij de opstandige lijn, het functioneren van de CNT tijdens de opstand van oktober 1934 worden verdedigd en bekritiseerd hij de nationalistische ideologie. Hij was binnen de FAI-lid van de affiniteitsgroep *Renancer*, samen met onder andere Pablo Ruiz, Francisco Pellicer en Bruno Llado.

Toen op 19 juli 1936 de militaire coup plaats vond, reageerde de arbeiders door de wapens op te nemen en de militaire opstand neer te slaan. Dit was de start van de [Spaanse Burgeroorlog en Revolutie](#). Balius en Gilabert schreven op dit moment voor de krant *Solidaridad Obrera* (vert. *Arbeiderssolidariteit*) en verspreidde deze bij de barricades. Balius verdedigde in zijn teksten de proletarische hegemonie en probeerde zo de onafhankelijkheid van de arbeidersklasse en de revolutie te ondersteunen.

Tijdens het begin van de oorlog en de revolutie werd hij als vicepresident van de *Bond van Journalisten* gekozen en trad de *Union Grup d'Escriptors Catalans* bij. Hij bleef ondertussen ook schrijven voor *Ideas, Ruta, Despratar* en *Mas Lejos*. Toen de de leiding van *Solidaridad Obrera*

weigerde collaboristische teksten te publiceren waarin CNT-FAI-toetreding tot de regering werd verdedigd, werd deze door de CNT vervangen. Balius, hier tevens kritisch tegenover stond, kreeg eveneens een 'eervol' ontslag aangeboden bij de krant. Hij kreeg daarop een leidende functie bij de krant *La Noche* (vert. de Nacht), een oude Azañista-krant[1] welke was overgenomen door de werknemers.

De Vrienden van Durruti

Samen met Pablo Ruiz en Felix Martinez, was Jaime Balius één van de oprichters van de *Vrienden van Durruti*. Deze groep verzette tegen het verraad van het leiderschap van de CNT-FAI en de aanvallen van de burgerlijke republikeinen en Stalinisten.

Balius was nauw betrokken bij de dramatische gebeurtenissen van de Mei-dagen in Barcelona, waarbij autoritaire communisten probeerden hun greep op de macht van de republiek in Spanje te bestendigen. Vanaf 19 mei 1937 was Balius redacteur voor de krant *El Amigo del Pueblo* (vert. De Vriend van het Volk) van de Vrienden van Durruti. Deze krant werd echter na een aantal uitgaven door de regering (waar de CNT deel van was) verboden. Na de Mei-dagen werd het kantoor van de Vrienden van Durruti gesloten. Balius werd gearresteerd en in de Modelo-gevangenis in Barcelona opgesloten. Daar bleef hij schrijven. Hij kwam echter snel weer vrij, maar moest direct onderduiken. In de tussentijd kregen Balius en Ruiz werk in de melkindustrie. In 1937 schreef Balius dan zijn bekendste tekst: *Hacia una nueva revolución* (vert. Naar een nieuwe revolutie). De tekst vormde een voorstel om de revolutie weer op koers te brengen. De *Vrienden van Durruti-groep* kreeg echter nooit de kans hun ideeën om te zetten.

Tweede ballingschap

Balius en vele andere overlevenden van de Vrienden van Durruti moesten in januari 1939 gedwongen naar Frankrijk vluchten. Daar zette hij met anderen de *Gruppo-Franco-Espanol de los Amigos de Durruti* op.

Met de bezetting van Frankrijk door de Nazi's moest Balius nogmaals vluchten. Hij nam in 1940 de laatste boot van de *Service of Immigration of Spanish Republicans* (SERE) naar Zuid Amerika en kwam eerst aan in Santo Domingo, in de Dominicaanse Republiek. Hij reisde door naar Cuba, waar hij enige tijd in Cuba doorbracht, maar verbleef uiteindelijk 17 jaar lang in Mexico. In 1961 reisde hij terug naar Parijs, waar hij zijn oude vriend Ruiz weer ontmoette.

Samen probeerde ze de *Vrienden van Durruti* opnieuw op te zetten, maar dit mislukte. Balius kreeg onderdak in het Beauséjour een medisch kuuroord dicht bij Hyères en werd redacteur voor *Combat Syndicaliste* en *Tierra Libre*, kranten van de CNT in ballingschap. Met de overgangperiode van Spanje kreeg Balius langzaam bezoek van studenten, historici en dissidente anarchisten.

In 1978 werd *Hacia una nueva revolucion* door Paul Sharkey naar het Engels vertaald. Balius schreef voor deze uitgave een nieuwe introductie. Deze tekst is nu in 2019 voor het eerst ook naar het Nederlands vertaald. Jaime Balius behield de rest van zijn leven zijn revolutionaire elan, maar zijn fysieke gesteldheid werd steeds kritieker. Hij stierf uiteindelijk op 13 december 1980 op 76 jarige leeftijd. Ruiz, zijn goede vriend stierf drie jaar later. Joaquín Pérez Navarro, de laatste Vriend van Durruti stierf op 99 jarige leeftijd in London.

Teksten

- [Naar een nieuwe revolutie](#), 1937

Voetnoten

- [1] Manuel Azaña Díaz (1880-1940) was een Spaanse politicus welke als minister-president diende voor de Tweede Spaanse Republiek (1936-1939).

From:

<https://anarchisme.nl/> - **Anarchisme.nl**

Permanent link:

https://anarchisme.nl/namespace/jaime_balius?rev=1569752860

Last update: **16/10/19 09:40**